

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. VI. Jesus Christus pugnat & vincit diabolum in tribus aggressibus & oppugnationibus ipsi factis in deserto.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

tate, quod præstare ipse renuit cum infelicitate sua maximâ & damnatione æternâ, desperat & aufugit. Unde est, quod timeat potestatem cujuscunque, qui armatus est jejunio & oratione. Et

nihilominus eò processit temeritatis, ut invadere fuerit ausus Jesum Christum in deserto post jejunium & orationem ipsius quadragintadialem. Sed vide, quid contigerit.

ARGUMENTUM.

Jesus Christus pugnat & vincit diabolum in tribus aggressibus & oppugnationibus ipsi factis in deserto.

ARTICULUS VI.

Optarem videre maximam & solemnissimam celebrari Festivitatem in universa Ecclesia, cum omni Majestate ac pompâ quæ magno congrua est triumpho, die decimâ sextâ Februarii, cum dies hæc sit consecrata pugnis & victoriis, à Jesu Christo adversus diabolum & totum infernum reportatis. Siquidem cum suum incepisset jejunium quadragintadiale septimâ die Januarii, illudque complevisset decimâ quintâ Februarii die, Evangelium nobis dicit, quod die sequenti oppugnatum accesserit ipsum tentator: *Cum jejunasset quadraginta diebus, & quadraginta noctibus, postea esuriit, & accedens tentator.* Est sententia verisimilior, hunc fuisse Luciferum, diabolorum præcipuum ac potentissimum, devictum in cælo ab Angelis, sed victoriam de hominibus in terra reportatis insolentem, qui suis inflatus spoliis, solum sibi erigens, seu tyrannus cunctis dominaba-

tur mortalibus universis. Hinc est, quod Sacra Scriptura ipsum nuncupet mundi principem: *Princeps hujus mundi.*

Joan. 14.
v. 30.

Siquidem post funestam victoriam de proto parente nostro reportatam, omnes alii sorte tam infelici, ipsius consignati sunt potestati, ut nec unicus ingrediatur mundum, qui non nascatur ipsius mancipium; & exceptis paucissimis, qui è singularissimo cæli domino prius nati sunt gratiæ, quàm naturæ, reliqui omnes jure infelicitatis suæ pertinent ad ipsum, eâ ferè ratione, quâ filii alicujus patris servi spectant ad Dominum, cujus ipse est servus. Obtinuit ergo per hoc quasi absolutum in totam humanam naturam imperium, se faciens adorari ubivis, sua habens templa, altaria, sacrificia, divinos omni ex parte, omni in loco accipiens honores.

Dæmones triumphabant quasi de cunctis hominibus ante adventum Jesu Christi.

Noverat benè, venturum è cælo Salvatorem hominum, omnem

Ecc 3

nipoten-

Dies pugnae & victoriae Jesu Christi contra dæmones.

Matth. 4.
v. 2.

nipotentem liberatorem, à quo è suo expellendus sit imperio: Erat enim veteris testamenti vox & fama ubivis manifesta, hanc esse promissionem Dei tam evidentem, toties reiteratam, tantisque confirmatam miraculis, ut dubitare de ea non liceret. Verum non magis, quàm Judæi, noverat, nec quis hic debeat esse, nec ad amissim tempus, nec modum adventus ipsius. Juxta speciem venire debebat cum potestate summâ, utpote venturus velut Princeps mundi; sed videbat, Prophetas depingentes illum attribuere ipsi tam excellentias, quàm abjectiones, tam divitias quàm paupertatem, tam gloriam, quàm ignominiam, quod ipsius excedebat captum.

Dæmones inserti erant, an Jesus Christus verus esset Messias, videndo rationes pro & contra.

Insuper constabat ipsi, Angelum Gabrielem, salutasse sanctissimam Virginem gratiâ plenam, ipsique DEI dixisse nomine, quod Filius, quem paritura erat, vocandus esset Filius DEI: complectitur speciale quid hæc nativitas, & fortasse promissus is est Messias; sed natus est ex uxore Joseph, habet Patrem & Matrem sicut alii infantes omnes; nihil occurrit hic speciale. Videbat, quod mox ipso nato veniant ab oriente Reges, directi & deducti à sidere cæli ad adorandum ipsum in suis cunabulis; quodque solus adventus ipsius in mundum rumor terrore concutiat Herodem, & tur-

batione repleat totam civitatem Jerosolymam: fortassis est ipse. Sed natus est in vili stabulo, cogitur suam salvare vitam fugiendo, seque abscondendo: profecto ipse non est. Videbat, quod accurrentibus innumeris catervatim populis ad Jordanem, ut Baptismum reciperent à Joanne Baptista, cum is inter alios præsens esset, sese aperuerint cæli, & insonuerit in altis vox ab omnibus audita: *Hic est Filius meus dilectus, in quo mihi bene complacui*; quodque insuper descenderit columba de cælo super caput ipsius, ad designandum illum: forsitan ergo ipse est Messias. Sed Baptizatus est velut reliqui homines, quos omnes novi esse peccatores: infallibiliter ergo ipse non est. Tandem videt ipsum solum in deserto, ubi apparebat velut Angelus, perpetuò affixus contemplationi excellentiarum DEI, ubi videbatur nullis subjectus naturæ humanæ necessitatibus, cum absque cibo exegerit quadraginta dies, & quadraginta noctes; verisimile igitur est, ipsum promissum esse Messiam; cum id genus jejunii naturæ excedat vires: sed aliâ ex parte nil videt, qua discernatur à reliquis hominum; à suo jejunio patitur famem, cujusvis hominis in morem: procul dubio ergo non est.

Videbat in eo nimium, ad negandum absolutè: ipsum esse *Gregor. mor. Filium 14. c. 7.*

Filium DEI; non videbat in eo fati, quo certificare se posset, ipsum hunc esse. Quid agat in hac incertitudine? id proprio meo addiscam experimento; statuit secum tentare ipsum; id est, explorare ipsum, juxta mentem S. Gregorii Doctoris Moralis. Exhibet ipsi occasionem patrandi alicujus miraculi, quod videbatur oppido necessarium occurrente hac opportunitate, convertendi nimirum verbo suo lapides in panem, ut ipsemet hac ratione magnæ suæ prospiceret necessitati. Si patrat hoc miraculum, sufficit: videbo ex hoc, ipsum Verbum esse omnipotens, quod verbo suo fecit omnia: si patrandi huic non fuerit par miraculo, cognoscam ex hoc, id ipsum non esse. Sed benè demonstras, te Angelum esse tenebrarum, & nonnisi offussum & offuscatum ignorantia: An putas, DEum patrare velle miraculum persuasum à diabolo? An ignoras, inhibendum esse hominibus, ne quid habeant commercii cum dæmone, nec ipsius adimpleant voluntates, malumque fore maximum, etiam ipsum perficere bonum ad illius impulsum, ipsiusque annutum præbere nutui. Vade, non obtinebis, quod exposcis, miraculum; quamvis enim hoc non sit opus indignum Majestate DEI, indignus tamen tu es, ut faciat id, ad faciendum tibi satis.

Vel etiam tentat, id est, solici-

tat illum, juxta eundem Gregorium, & nititur præcipitare illum in peccatum gulæ. Optimè enim observavit hic Doctor, tres tentationes in deserto similes fuisse illis, quibus idem tentator invasit primum hominem in paradiso terrestri, quodque una fuerit gulæ, altera superbiæ, tertia avaritiæ. Prima tentatio, quâ diabolus aggressus est primum Adam, fuit de manducando fructu vitæ; & prima, quam proposuit secundæ Adæ, fuit de vertendis lapidibus in panem, ut ex eo manducaret & suum frangeret jejunium. O quàm falleris, quàm hallucinaris? Nescio, cur dicatur tantæ calliditatis esse dæmonem, cum vix quid stupidius sit in mundo? si adhuc præsentasset ipsi lautas aliquas dapes, transeat; sed lapides mutandos in panem? quis unquam maximâ pressus fame expetiit lapides?

Nihilominus is probè novit, quod, quando semel spiritus gulæ occupavit animam, illamque eousque redegit, ut in album referatur eorum, de quibus dicitur, quorum Deus venter est, ipsius aviditas tam fiat infatiabilis, ut impellat illam ad comedendum quidvis. Gulosus hic comedit lapides, comedit terram, comedit lingua, comedit supellectilem, comedit domos, comederet corpus suum & animam suam, si vendere illa & commutare in panem posset, & exinde suæ satisfaceret.

S. Gregorius
Hom. 16. in
Evang.

Mysterium
trium tenta-
tionum dæ-
monis.

Diabolus in-
venit in mun-
do gulosos,
qui comedant
lapides & ter-
ram.

facere regulæ. Sed decipitur, si credit brutalem hunc spiritum, cor & animum Christi occupatum; divinum hoc Sanctuarium est, quod obfirmatum semper manet omnibus suggestionibus dæmonum, quæ ultra corporis non trantibunt aures. Hinc est, quod JESUS Christus ipsum repudiet divino hoc effato, quo illicò cunctis exiit armis: *Non in solo pane vivit homo*; quo innuere voluit & dicere; corporalis esca non solum est illa, quæ meam conservat vitam: Id quod postea confirmavit Apostolis, quando invenerunt ipsum dantem operam conversioni Samaritanæ, dum flagrantibus, ut comederet e cibis e civitate à se allatis respondit: *Meus cibus est, ut faciam voluntatem ejus, qui misit me.*

Matth. 4.

Joan. 4.

Quid sit pinnaculum templi.

Quid faciet igitur tentator primò hoc delusus & elusus certamine? Videt fuisse illud nimis quam materiale, ideoque intentat ipsi secundum magis spirituale. Transportat repente ipsum e deserto suo Jerosolymam, ipsumque statuit supra pinnaculum templi, id est, supra aream, quæ constituebat quasi tectum amplissimæ hujus domus DEI. Verba Evangelii insinuare nobis videntur, quod transportaverit ipsum per aërem, sicut plerique etiam tenent sancti Patres. Et sanè cogitatu hor-

rendum est, aspicere Filium DEI transportari per aërem à diabolo. Sed, ut dicit S. Augustinus, mirum adeò non videbitur, si pensetur, quod permiserit à membris ejus, id est, à peccatoribus se crucifigi.

Cum igitur statuisset ipsum supra sublimem hunc locum, unde facillè patebat oculis totius populi, nititur persuadere ipsi, ut mitteret se deorsum in conspectu omnium, quatenus succollantibus ipsum Angelis & portantibus in manibus suis descendere videatur velut in triumpho, inventus supra currum e legionibus Beatorum horum spirituum compositum, ex quo univèrsus mundus evidenter cognosceret, ipsum esse verè Filium DEI. Quando enim descendisti de cælo in terram, factum est id tam occultè, ut nemo viderit quidquam, nec cognoverit te esse Filium DEI. Sed quando descendere conspectus fueris cum Majestate ac pompâ, rumor hujus prodigii diffundetur ubique, tuusque exin cumulabitur honor, nullâ unquam oblivione tumulandus.

Quid intendebat per hoc? Quid preterderit dæmon per secundam hanc tentationem, Verisimiliter instillare illi volebat aliquem de virtute ac potestate suâ præsumptionis sensum, an esset Filius DEI, vel sanctus duntaxat aliquis homo.

Si

Si scivisset ipsum esse DEum, non ausus fuisset tentare ipsum. Sed noverat, sanctissimos quosque homines vanitatis alicujus esse capaces. Et hęc ratione decepit posthęc famosum illum Hieronem de quo loquitur Cassianus in suis Collationibus. Hic dum vitam tam austeram duceret, ut non nisi victitaret pane & aqua, diabolus persuasit ipsi, ut crederet se esse tam sanctum, Deoque tam charum, ut quando rueret ex aliquo præcipitio, Angeli ipsum suscepturi essent in suis manibus, & impedituri, ne laberetur. Credit id firmiter, & hujus ipse capere voluit experimentum; accessit puteum, projecit se in ipsum, & miserè periit. Magna æstimatio sui nunquam non habet comitem vilipensionem coram Deo; sed quando eousque excrescit, ut petere audeat absque necessitate miraculum, hoc est, tentare DEum & peccatum enormissimum. Hoc erat tentare DEum, quod descendere ipsum vellet è pinnaculo templi in terram ministerio Angelorum, cum descendere posset viâ usitatâ: Et idè Jesus Christus repressit & confusioni exposuit tentatorem, respondendo ipsi: *Scriptum est: Non tentabis Dominum DEum tuum.*

Matth. 4.
v. 7.

Demon vult adorari à Jesu Christo.

Nonne debuisset posthęc excidere spe lucrando quidquam

cum ipso? Et nihilominus ipsum tertio provocare ausus, vehementiori adhuc & periculoseri, aggreditur assultu. Quod fuit, dum transportavit illum denuò è pinnaculo templi supra verticem montis cujusdam excelsi non procul distantis à deserto Quarantana; ipsique exin demonstrans manu omnia regna mundi, depingens ipsi etiam in aère imaginem magnificentiæ, splendoris ac gloriæ eorum, tantâ colorum vivacitate, ut illa habendi potuisset ipsum succedere desiderio, dixit ipsi: *Mea sunt hęc omnia, cui voluero, do illa, mox ea tibi dare sum promptus, modò unicâ me genuflexione, adoratione duntaxat unicâ volueris prosequi, ac divinos mihi exhibere honores: Hac omnia tibi dabo, si cadens adoraveris me.* Hoc maximum Luciferi tum insolentis arrogantiæ, tum arrogantis insolentiæ fuit fastigium; aliud in cœlo prætere non est ausus, nisi ut similis esset Altissimo; & hic prætere audeat, ut ipsius DEI sit DEus, & Altissimus se coram ipso humiliet. O furorem excessûs maximi, quo ascendere poterat arrogantia diabolorum præcipui! Hinc est, quod suæ nimium immemor conditionis, denuò percussus fuerit verbo consimili, quali percussit ipsum bonorum caput Angelorum, velut ictu fulminis, à

FFF

cœlo-

cœlorum vertice detrudens ipsum in inferni barathrum. Sanctus Michael dixit illi solummodo: *Quis ut DEus? Quis es tu, creatura vilissima, ut æquiparare te audeas creatori tuo.* Et hic JESUS Christus ipsi dixit: *Vade Sathana. Scriptum est: Dominum DEum tuum adorabis, & illi soli servies.* Vade, maledictum inferorum spoliū; quis es, ut ambias adorari, velut infinita Majestas DEI?

Proprium commodum fortius est omnibus tentationibus diaboli, cum vincat quasi omnes.

Verumtamen vide, quàm efficax proposuerit motivum, ut se faceret adorari: ostendit ingentem copiam bonorum præsentium, quæ non stetissent adeo magni ut haberentur, & dicebat; *Tibi dabo.* O periculosissimum diabolorum omnium infernalium, qui adorari se facit ubique, prosternit omnia, vincit & flectit universum mundum! *Tibi dabo.* O tentatorem Omnipotentem, cui quasi nemo est, qui resistat; ubivis, ubi tonat voce suâ, tenet & obtinet, quod desiderat. Corruptenda est justitia? sæpe omnes persuasiones humanæ, omnes potestates inferni id non conficerent, non assequerentur: sed quando accedit, quando consequitur *Tibi dabo*, mox omnia sunt confecta obtenta mox omnia. Deducenda & in scelus inducenda est eorum, qui moderantur civitates, vel illorum, qui ab arcanis sunt

principum, fidelitas? in cassum centies millenas allegabis ipfis rationes: Sed collega si adrepat *Tibi dabo*, rapitur mox animus, & spondetur exoptatus rei eventus. Opus est aliquo, qui redigat in opus nefandum quoddam consilium, vindictam proditionem, assassinatum? vix reperias, quibus perire sit animus, ut tam crudeli subscribant & assentiantur machinationi: Verum huic *Tibi dabo* si dederis justæ, pollicetur, mox iri repertum, qui omnia, quæ volueris, perdat & mactet. Obtinenda est clavis, ut intretur in aliquod beneficium viâ Simonix, sicut lupus in stabulum, in caulam ovium, ad devorandum gregem Domini? *Tibi dabo* in taberna sua benè noverit fabricari illam. Decipienda & illicita est innocentia pauperis cujusdam filix, ut pretiosissimum, quem possidet in mundo thesaurum, exponat jacturæ? *Tibi dabo* lenocinator est plus habens fraudulentix, quàm Tullius vel Demosthenes eloquentix.

Causidicus noster, qui defendendæ suæ imaginis videbatur oblitus cum omnia diceret & differeret alia, suum anhelabat prosequi discursum de comparatis à *Tibi dabo* victoriis, cujus fortassis ipsemet expertus fuerat potentiam; sed interpellavimus eum dicendo: *Fac finem Domine,*

ne, proventum jam tempus est. Pauculis igitur conclusit & dixit verbis, quod cum ostenderit pulchritudinem jejunii, orationis & pugnarum Jesu Christi ac victoriarum in deserto suo, præterderit ostendere nobis magnum in nos dimanans emolumentum, si illarum studeamus pretiosam conservare memoriam; quodque ad hanc fovendam præsentissimum sit remedium, anti- quam suam sancti Joannis Ba-

ptistæ conservare imaginem quæ dum representat & exhibet ipsum in deserto, oblivisci non permittit desertum Domini & Salvatoris nostri. Et desuper rogavit nos ut nostram pronuntia- remus sententiam, quæ si juxta æquitatis normam, judicare velimus, debeat esse, inquiebat, in favorem suum; non minus id ipsum prætendebat alter. Ecce ergo tibi, quid concluderimus.

ARGUMENTUM.

Quod Baptismus & Jejunium Jesu Christi, non debeant separari in memoria Christiani.

ARTICULUS VII.

Solicite con- servanda est memoria Ba- ptismi Jesu Christi.

Vidimus ambas partes tam bono esse animo, ut cau- sam suam obtinere mererentur ambæ. Illæ, qui dicebat pro Ba- ptismo Jesu Christi, ipsius inten- debat exaltare gloriam, impri- mendo firmiter populorum ani- mis memoriam magnæ hujus functionis, in quâ fuit agnitus & declaratus proprius Filius DEI per vocem Patris sui æterni; ubi te- stimonium accepit ab ipso Spi- ritu Sancto, visibiliter sub spe- cie columbæ ipsius capiti insiden- te; ubi exemplum nobis exhibuit tantæ humilitatis, cum velut creator se submisit creaturæ; ubi denique reliquit nobis reme- dium tam facile, restituendi no-

metipsum quotidie, cum auxilio suæ gratiæ, Baptismali innocen- tiæ, circumferendo semper nobiscum Jordanem nostrum, com- positum ex aquâ lachrymarum, & obeuntibus semper ipsismet no- bis officium S. Joannis Baptistæ. Exoptare imaginem, quæ nostris exponat oculis omnes has ma- gnas veritates, illasque absque in- termissione persuadeat nobis, nonne hæc æquitatis & sanctita- tis plenissima sit præsentio? quâ ratione igitur condemnanda?

Ille, qui agebat pro deserto & jejunio Domini Salvatoris nostri, gaudebat aliâ, cui non minor exi- timatio tribuenda: siquidem desertum est regio sanctitatis, ubi

Non minus semper ha- benda est me- moria jejunii & solitudinis Jesu Christi.

Fff 2